ילד ממש סלוני

כל הצרות בארץ הזאת באות מהמישפחה שלי. אני כבר הולכת עם ההרגשה הזאת שנים, ובצדק. הנה, למשל, בשבוע שעבר. בני בן ה־10 גמר את השומר הצעיר.

ביום השישי הוא הגיע הביתה מבית־הספר, ובהתלהבות נעורים סיפר לנו שבאו שני מדריכים נורא נחמדים מהשומר הצעיר והזמינו את ילדי הכיתה לפעולה בקן שלהם ביום שבת.

הוא שאל מה זה בדיוק תנועת־נוער, ואנחנו, ההורים, שרק מחכים להזדמנות לרבר קצת על נעורינו שאבדו, סיפרנו לו שעות על הליכות זיקית ועל אומגות מסוכנות ועל טיולים מפרכים, שבסופם לילות ללא שינה, וגניבת פירות ממושבים וקומזיצים מסביב למדורה ועל א"ש־לילה ארוך ומייגע, שבסופו חזרנו עייפים אך מרוצים. עם כל מישפט נצצו עיני הילד יותר. בעיני רוחו הוא כבר ראה את עצמו עומד יחד עם חבריו מהשומר הצעיר על גיבעה אחת, כשממול עומדים הפחדנים מהצופים, ולאט־לאט, ממש בסלו־מושן, הם מתקרבים מחנה אחד אל השני, כשמקלות הקפ"פ בידיהם. כל הלילה לא נרדם הילד המיסכן שלי מהתרגשות ומציפיה לאירוע המסעיר של הצטרפותו לחבורת הנועזים.

בשבת, בשעה 3 אחרי־הצהריים, נפרדנו ממנו בבירכת חזק־ואמץ. ב־4 וחצי הוא חזר ואמר שלקחו אותם לגן־העצמאות, והיה נורא משעמם, ובגלל זה הוא גמר את השומר הצעיר.

זה הנוער של היום, רבותיי וגבירותיי, ועם זה צריך לנצח.

בשביל עור חלק

יש אנשים שיש להם במה להשוויץ. שלושה דוקטורטים למשל, או לחילופין 3 מיליון דולר בבנק, או וילה עם בריכת שחיה, איי־קיו 340 ואפילו טעם קלאסי בלבוש.

לעומת זאת, יש אנשים שעם יד על הלב — אין להם במה להשוויץ. מה הם עושים? הם ממציאים. הם מחליטים למשל שנורא כדאי להם להשוויץ בכך שהם לא שותים קפה. כי זה רעל לגוף. או שהם בשום פנים ואופן לא קונים עגבניות בזמן השביתה, או בהחלט־בהחלט לא מוכנים להוריד את הזבל. כל מיני שטויות, העיקר שהבן־אדם עצמו ירגיש שבמשהו הוא מאוד מיוחד.

הנה, למשל, אני משוויצה כבר שנים בשני דברים. בזה שאני לעולם לא מאחרת לפגישה (בעניין הזה כולם צוחקים עליי מאחורי הגב) ובכך שפירסומת לא עובדת עליי.

כקוראת עיתונים אני חשופה לשלוש־מאות או ארבע־מאות פירסומות ביום, ומול כולם אני עומדת בכבוד.

אבל אתמול, ביז המודעות על דירת שיבעה מפלסים, שעוני־יוקרה בשליש המחיר, פרקולטורים לקפה ממין משובח, 420 מליון שקל בלוטו וטלפון במכונית, היתה גם מודעה קטנה שסיפרה על קרם פנים אטרנה 27, המוריד את כל הקמטים בפנים תוך 21 יום.

תוך זילזול זרקתי את העיתון ופתחתי טלוויזיה. אחר־כך משום־מה הרמתי את העיתון, והוא נפתח מעצמו בדיוק על המודעה של הקרם נגד הקמטים. שוב הינחתי את העיתון ושוב הסתכלתי על המודעה ועל האותיות הקטנות. ככה איזה 30 פעם. כשבכל פעם אני מזלזלת בעצמי יותר מאשר קודם.

בסוף הלכתי לראי, ובעזרת זכוכית־מגדלת בחנתי את מיספר הקמטים בפנים שלי (המיספר, אגב, שמור במערכת). באופן סופי ומוחלט זרקתי את העיתון כולו לזבל, ושכחתי מכל העניין הטיפשי הזה. באמת, קרם מוריד קמטים: שאני אאמין לזה?

למחרת בבוקר, בדרכי לעבודה, היה לי רגע של איבוד ההכרה, כנראה. אחרת איך אפשר להסביר את העובדה שפשוט נכנסתי לבית־מירקחת וקניתי את הקרם בסכום הסימלי של 35,000 שקל?

טוב, אז אין לי אופי בגרוש. אבל לפחות אני לא מאחרת לשום פגישה. גם כז משהו, לא?

מטאטא חדש מטאטא טוב

המטאטא הישן, ששירת אותנו באמונה כמעט 10 שנים, החזיר את נשמתו לבורא. יהא זיכרו ברוך.

בגלל זה שאנחנו כל הזמן מתקדמים בחיים, יש לנו עכשיו בבית מטאטא יפאני. כל המכשי־רים בבית שלנו, מלבד שני הילדים, הם מכשירים יפאניים.

ומה כל־כך יפאני במטאטא? אתם שואלים. או, אז טוב ששאלתם. זה לא סתם מקל ארוך שמחובר אל מברשת כמו שיש לכולם. המטאטא שלנו עשוי ממקל פלסטיק נמתח, ולכן גם אשה נמוכה מאוד וגם אשה גבוהה מאוד יכולות לעבוד איתו בנוחיות (טוב, בסדר, גם גברים יכולים). כל העסק שוקל פחות מחצי קילו, והחלק של המיברשת מסתובב על צירו ב־180 מעלות, בשביל אלה שמוכרחות באופן דחוף לנקות על כל גיבעה רמה ומתחת לכל ספה רעועה.

מחיר המטאטא לאזרחי ישראל — כ־34 אלף שקל; ולכוחות המזויינים, שיכולים לקנות בשקם — רק כ־24 אלף שקל, אז משתלם להתגייס לצה"ל או לא?

רעיון טיפשי

באמת צריך להוריד את שכר הלימוד של הסטודנטים באוניברסיטה. בכלל, צריך להתייחס אליהם יפה, כי הם העתיד של המדינה, החכמים ושאלה. זה ידוע שלא כל אחד יכול להגיע לאוני־ברסיטה. רק החכמים.

מטומטמים כמוני, למשל, בכלל לא מביגים למה הם שובתים, הסטודנטים. מטומטמים כמוני היו מייד חושבים שהדרך הכי־טובה לפתור את הבעיה שלהם היא להתחיל ללמוד, וכשיגיע זמן התשלום — לארגן שכולם ישלמו רק 900 דולר, או סכום אחר שייקבע ועד־הסטודנטים. נראה את השילטונות תובעים את כל הסטודנטים במדינה.

אבל עיזבו את זה. זה רעיון של בן־אדם שבחיים שלו לא למד באוניברסיטה. אז מה הוא יודע?

פינת בן־יהודה

נא לשבת בשקט, לשלב ידיים ולהקשיב היטב למורה:

ספסרטו הוא פשוט **אשנב**. אם אתם לא מאמינים? הציצו נא במילון למונחי הצילום. התשכ"ח, עמ' 73, מונח מס' 566. אמרתי לכם?

וחוץ מזה לא אומרים **וניל** אלא **שנף**, ואפילו לא אומרים **שפן־נסיונות** אלא **ארנבון־נסיונות**, וכמובן לא אומרים **ערב־שבת** אלא **ליל־שבת**.

ככה זה. אני לא הבטחתי לכם גן של שושנים. להיפך.

הפתעה

הגשם הראשון תפס אותנו גם השנה במיכנסיים קצרים, בסנדלים ובחולצות דקות. כשהסוודרים בנפטלין, המגפיים כבר בבויידם, המיטריות מקולקלות ובשהילדים גדלו מתוך מעיליי־החורף שלהם.

למה זה קורה לנו כל שנה?

אולי זה פשוט מראה שאי־אפשר לסמוך

עלינו שנהיה אי־פעם מוכנים לחורף, ולכן הביא אותנו משה רבנו, במקום לאנגליה או לשוויץ, דווקא לארץ הצחיחה והחמה הזאת, שבה אפילו אנשים בלתי מוכנים לחורף לא ימותו מקור.

לא? טוב, אז לא.

שירים ונשיקות

לאלה מבין מכרי שתמיד אומרים בחצי גאווה, שהם לא מבינים שירה ולא קוראים שירה, נהגתי לקנות את ספר שיריו של יורם טהר־לב תנשיקה הראשונה. הוא כנראה הבין שהגיע הזמן בשבילי להחליף את המתנה, ולכן הוא הוציא לאור בימים אלה את סיפרו הנשיקה השניה.

גם בספר השני ממשיך טהר־לב באותו קו של רומנטיקה, ארוטיקה, הומור ונוסטלגיה. כשלפ־עמים מתערבבים לו התחומים, והארוטיקה הופכת להומור והרומנטיקה לנוסטלגיה.

מי לא מבין שירה כשיש לה צורה כזאת:

האהבה הראשונה שלי נפלה עליי
פיתאום
הייתי לא כל־כך מוכן, רציתי עוד לחלום
אבל כשזה הגיע, התביישתי בעצמי
נתתי אז לאצבעות ללכת במקומי

עברו הרבה שנים מאז, אני כבר מבוגר
אך בעניין הזה הכל נשאר אותו דבר
אני לא התגברתי עוד על המעצורים
אך לפחות למדתי לכתוב על זה שירים.

איורים: דני קרמן. הוצאה מוברת.

הפלא הוא שלספר מצורפת קלטת (אקדמיה. מה אתם אומרים עליי?) ואת העניין הזה אני מבינה רק אם הם מתכוונים שיקנה את הספר זוג שהבעל רק יודע לקרוא והאשה רק יודעת לשמוע. אבל זה באמת לא עניין שלי.